

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/76/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1622200170
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1622200170.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci navrhovateľa: R. Š., H., XX.XX.XXXX, N. E. XX/X, XXX XX Q., zast. Weis & Partners s.r.o., Ivánska cesta 30/B, Bratislava, IČO: 47 234 776, proti odporcovi: Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, Kutuzovova 258/8, Bratislava, IČO: 30 845 572, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Malacky zo dňa 25.03.2022, č.k. 27C/25/2022-233, takto

rozhodol:

- I. Uznesenie súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.
- II. Odporca má proti navrhovateľovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (výrok I) a odporcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok II).

2. Rozhodnutie právne zdôvodnil ust. § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, § 325 ods. 2 písm. d), § 326 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Vecne zamietajúce rozhodnutie zdôvodnil tým, že navrhovateľ neosvedčil ním uvádzané skutkové tvrdenie, a to, že je profesionálnym vojakom v štátnej službe v zmysle zákona č. 281/2015 Z.z., ktorého služobným úradom je práve odporca. I keď navrhovateľ v návrhu poukazoval na prípadnú nezákonnosť aktu vydávaného Náčelníkom Generálneho štábu SR - Nariadenia v znení jeho Doplnkov, ktoré sa má týkať konkrétneho presne vymedzeného okruhu profesionálnych vojakov a zamestnancov Ozbrojených síl SR, ktorí sú napríklad vysielaní na služobné misie do zahraničia alebo sú vysielaní na zahraničné služobné cesty, neosvedčil to, že by bol jedným z osôb spadajúcich pod vydané Nariadenie Náčelníka Generálneho štábu SR, a teda neosvedčil, že by týmto aktom mali byť porušené alebo ohrozené práve jeho subjektívne práva a povinnosti. V návrhu navrhovateľ naznačoval len svoj nesúhlas s aktami odporcu vo všeobecnosti, bez priamej väzby na možné ohrozenia alebo porušenie konkrétnych právom chránených záujmov navrhovateľa. Navrhovateľ neuviedol ani svoju hodnosť, zaradenie, priameho nadriadeného (neoznačil ani len subjekt, ktorý by tvrdený rozkaz o povinnosti podrobiť sa očkovaniu mal vydať, resp. orgán, ktorý by mal rozhodnúť o prípadnej sankcii z dôvodu nepodrobeniu sa rozkazu). Zo žiadneho listinného dôkazu nevyplývalo, že by tieto napádané akty mali byť adresované práve jemu. Ustálil tak, že navrhovateľ neosvedčil, ako by mali byť ohrozené alebo porušené práve jeho subjektívne práva. Za neosvedčené mal prvoinštančný súd i tvrdenie navrhovateľa v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, že je zrejme, že v najbližších dňoch bude vydaný rozkaz prikazujúci mu podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, a z čoho vyvodzoval potrebu neodkladným opatrením uložiť odporcovi zákaz toto očkovanie prikazovať alebo vyžadovať a takisto zákaz vyžadovať preukázanie sa dokladom o podrobení sa očkovaniu. Z obsahu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia prvoinštančný súd zistil, že navrhovateľ napáda normatívne akty - Opatrenia Vedúceho hygienika Ministerstva obrany SR

a Nariadenia Náčelníka Generálneho štábu SR. Upriamil pozornosť na to, že súd v civilnom sporovom konaní nie je oprávnený preskúmať normatívne, resp. individuálne správne akty odporcu, týkajúce sa úpravy práv a povinností v rámci prípadného služobného pomeru navrhovateľa. Taktiež súd v civilnom sporovom konaní nie je oprávnený zakázať inému orgánu konať a rozhodovať v rozsahu, ktorý mu zverujú všeobecné záväzné predpisy. Vzhľadom k uvedenému tak nebol oprávnený zakázať odporcovi, aby vydal správny akt, ktorý by určitým spôsobom autoritatívne upravil práva a povinnosti navrhovateľa, pričom by pri vydávaní takéhoto aktu postupoval v medziach zverených kompetencií. Vo vzťahu k návrhu navrhovateľa uložiť odporcovi povinnosť zdržať sa uloženia sankcie navrhovateľovi z dôvodu nepodrobenia sa očkovaníu proti ochoreniu COVID-19 súd uviedol, že nemá právomoc neodkladným opatrením zasahovať do disciplinárnych právomocí iného orgánu - ústredného orgánu štátnej správy, ktorým je odporca. O uložení sankcie za porušenie pracovných povinností rozhoduje príslušný orgán mechanizmom stanoveným vo všeobecnom záväznom predpise, pričom tento dáva možnosti opravných prostriedkov voči rozhodnutiam vydaným v tejto oblasti. Mal tak za to, že v tejto časti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia navrhovateľ neosvedčil dôvodnosť svojho nároku ako takého. V prípade, ak by aj voči navrhovateľovi boli nariadené sankcie pre nedodržanie niektorých povinností vyplývajúcich mu zo služobného pomeru, uviedol, že navrhovateľ má opravné prostriedky voči takýmto individuálnym aktom, resp. má možnosť domáhať sa preskúmania aktov za splnenia zákonných podmienok v správnom súdnictve. V návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia navrhovateľ ďalej len vo všeobecnosti vyslovil nesúhlas s očkovacími látkami proti ochoreniu COVID-19, ktorými má byť povinné očkovanie nariadené, z dôvodu toho, že nie sú oficiálne schválené Slovenskou republikou alebo Európskou liekovou agentúrou (EMA) a fungujú len v režime tzv. emergency use authorization, teda dočasné schválenie na núdzové použitie. Skúmanie kvalitatívnych vlastností očkovacích látok a procesu udelenia dočasného schválenia na núdzové použitie presahuje rámec civilného sporového konania a konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, navyše bez listinných dôkazov, resp. odborných znaleckých vyjadrení. Vo vzťahu k návrhu navrhovateľa, ktorým žiadal, aby súd uložil odporcovi povinnosť nediskriminovať ho v súvislosti s podrobením/nepodrobením sa očkovaníu proti ochoreniu COVID-19 prvoinštančný súd uviedol, že navrhovateľ v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia prípadnú diskrimináciu neoznačil žiadnym konkrétnym skutkom alebo bližšou špecifikáciou v čom a vo vzťahu ku komu prípadnú diskrimináciu pociťuje alebo akým spôsobom bola diskriminácia jeho osoby uskutočnená. Navrhovateľ bližšie neurčil ako bol, resp. mal byť diskriminovaný on ako osoba v služobnom pomere profesionálneho vojaka. Neopísal žiadny skutkový dej, ani následky, ktorým bol vystavený. Neuviedol ako boli porušením zásady rovnakého zaobchádzania porušené jeho subjektívne práva. Naznačená a bližšie nešpecifikovaná diskriminácia bez konkrétnych skutkových tvrdení nepostačuje na splnenie podmienok nariadenia neodkladného opatrenia, a to osvedčenia pomerov strán, ktoré vyžadujú okamžitý zásah súdu, resp. ktoré vyžadujú neodkladnú úpravu. Navrhovateľ v návrhu uviedol len, že ide o diskrimináciu s osobami, ktoré sa rozhodli nezaočkovať a že ide o diskriminačné konanie štátu, keďže v zmysle dostupných vedeckých štúdií sa môžu aj zaočkované osoby nakaziť ochorením COVID-19 a môžu ho šíriť aj bez preukazovania klinických príznakov. Navrhovateľ neuviedol, či sa porovnáva so skupinou obyvateľov, ktorí sa rozhodli nezaočkovať a ktorí sú v pomere profesionálneho vojaka (podobne ako zrejme on) alebo či vykonáva porovnanie aj s ostatným nezaočkovaným obyvateľstvom. Navrhovateľ tvrdil diskrimináciu aj v súvislosti s tým, že podľa vedeckých štúdií RT-PCR testy nemôžu byť spoľahlivým podkladom pre vyžadovanie povinného očkovania, keďže nie sú spoľahlivými testami na zisťovanie prítomnosti predmetného vírusu u testovaných osôb. Navrhovateľ svoj návrh poňal v tejto časti vo všeobecnej rovine hodnotenia situácie v súvislosti s pandémiou COVID-19, keďže v návrhu odkazuje aj na vedecké štúdie spochybňujúce tiež nosenie rúšok. Vychádzajúc z uvedeného prvoinštančný súd za takého skutkovo nevymedzeného stavu nemohol diskrimináciu vo vzťahu konkrétne k navrhovateľovi hodnotiť. Zaoberať sa otázkami proporcionality vyžadovania si povinného očkovania profesionálnych vojakov vo vzťahu k ich povinnosti plniť úlohy obrany štátu podľa názoru prvoinštančného súdu presahovala účel konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. S poukazom na uvedené skutočnosti a citované ustanovenia zákona mal prvoinštančný súd za to, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia, preto návrh zamietol.

3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko bol navrhovateľ v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia neúspešný a odporcovi žiadne trovy nevznikli, súd mu nárok na ich náhradu nepriznal.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ dôvodiac ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g) a h) C.s.p.. Uviedol, že i keď prvoinštančný súd svoje zamietajúce rozhodnutie zdôvodnil tým, že do konania nepredložil dôkazy osvedčujúce aspoň základné skutočnosti, ktoré by súdu umožňovali nariadiť navrhované neodkladné opatrenie, avšak v odôvodnení napadnutého uznesenia nevytkol nedostatok skutkových tvrdení navrhovateľa, ale nedostatok dôkazov predložených navrhovateľom do konania. Nemal tak možnosť oboznámiť sa s názorom súdu, v zmysle ktorého sú predmetné dôkazy nevyhnutné pre nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia, preto mal prvoinštančný súd návrh zo dňa 25.01.2022 odmietnuť, nie zamietnuť, ak mal za to, že bez predloženia dôkazov osvedčujúcich skutočnosti uvádzané súdom v bode 21.odôvodnenia napadnutého uznesenia nemôže pokračovať v konaní. Ak bolo podľa súdu možné pokračovať v konaní o návrhu, súd mal navrhovateľa vyzvať na doplnenie dôkazov. Keďže vada podania nie je ani z ďaleka to isté, ako chýbajúci dôkaz, navrhovateľ má za to, že súd postupoval v konaní nesprávne, keď návrh zo dňa 25.01.2022 neodmietol, ale zamietol ho bez toho, aby navrhovateľa vyzval na doplnenie dôkazov, ktorých vykonanie je podľa súdu nevyhnutné pre nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia. Uvedeným nesprávnym procesným postupom mu súd znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na spravodlivý proces, čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) zákona C.s.p.. Uviedol, že nedisponuje žiadnym dôkazom preukazujúcim skutočnosti, ktoré súd považuje za nevyhnutné pre nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia, predmetnými dôkazmi disponuje odporca, od ktorého môže súd predmetné dôkazy vyžiadať, ak ich posúdenie súd považuje za nevyhnutné pre rozhodnutie o návrhu, preto navrhol, aby predmetné dôkazy vyžiadal od odporcu ešte predtým, ako rozhodne o tomto odvolaní v rámci autoremedúry, resp. ešte pred postúpením spisu odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Ak ani odporca nedisponuje dôkazom, v zmysle ktorého je navrhovateľ povinný podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, resp. dôkazom, v zmysle ktorého sa majú opatrenia Vedúceho hygienika a na nich nadväzujúce nariadenia Náčelníka Generálneho štábu vzťahovať aj na navrhovateľa, prvoinštančnému súdu navrhol, aby od odporcu okrem vyššie uvedených dôkazov alternatívne vyžiadal aj písomné vyhlásenie odporcu, v zmysle ktorého sa predmetné predpisy na navrhovateľa aktuálne vzťahujú alebo nevzťahujú. Až po predložení predmetného vyhlásenia odporcu, alternatívne po predložení dôkazov do konania zo strany odporcu, ktoré osvedčujú povinnosť navrhovateľa podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, bude zo strany súdu možné zamietnuť návrh zo dňa 25.01.2022 na nariadenie neodkladného opatrenia, resp. toto odvolanie, či už z dôvodu, že na nariadenie neodkladného opatrenia nie je daný naliehavý právny záujem navrhovateľa, keďže navrhovateľ aktuálne nie je povinný podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, alebo z dôvodu, že navrhovateľ síce je povinný podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, avšak predmetná povinnosť nepredstavuje protiprávny zásah do práv a právom chránených záujmov navrhovateľa, voči ktorému by bol navrhovateľ oprávnený žiadať súd o ochranu prostredníctvom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Navrhovateľ ani nie je oprávnený posúdiť, či sa na neho vzťahujú alebo nevzťahujú opatrenia Vedúceho hygienika a na nich nadväzujúce nariadenia Náčelníka Generálneho štábu. Keďže uvedené patrí do kompetencie odporcu ako autora predmetných opatrení, navrhovateľ prvoinštančnému súdu navrhol, aby od odporcu vyžiadal písomné vyhlásenie odporcu, v zmysle ktorého sa predmetné predpisy na navrhovateľa aktuálne vzťahujú alebo nevzťahujú, alebo aby od odporcu vyžiadal predloženie dôkazu, v zmysle ktorého je navrhovateľ povinný podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, resp. dôkaz, v zmysle ktorého sa majú opatrenia Vedúceho hygienika a na nich nadväzujúce nariadenia Náčelníka Generálneho štábu vzťahovať aj na navrhovateľa. Vzhľadom na faktické konanie veliteľa navrhovateľa spočívajúceho v ústnom vyzývaní navrhovateľa na podrobenie sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 v lehote určenej predmetnými predpismi mal za to, že odporca posudzuje predmetné predpisy tak, že sa podľa odporcu vzťahujú aj na navrhovateľa, teda že aj navrhovateľ je podľa odporcu povinný podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, a že odporca bude navrhovateľa donucovať k splneniu predmetnej povinnosti postupom a spôsobmi uvedenými v predmetných predpisoch. Preto podal dňa 25.01.2022 návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, keďže vzhľadom na faktické konanie veliteľa navrhovateľa má za to, že potrebuje ochranu súdu bez ohľadu na skutočnosť, či sa predmetné predpisy v skutočnosti majú alebo nemajú vzťahovať aj na navrhovateľa, keďže navrhovateľ je bez ohľadu na uvedené nútený podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 pod hrozbou ukladania sankcií v zmysle predmetných predpisov odporcu, pred ukladaním ktorých žiadal súd o poskytnutie ochrany. Vzhľadom k tomu, že sám v návrhu zo dňa 25.01.2022 tvrdí, že nie je v zmysle opatrení Vedúceho hygienika a na nich nadväzujúcich nariadení Náčelníka Generálneho štábu povinný podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, pričom inými dôkazmi než predmetnými opatreniami a nariadeniami navrhovateľ nedisponuje, v zmysle teórie

negatívneho dôkazu nie je od neho možné požadovať, aby v konaní o návrhu preukazoval negatívnu skutočnosť, teda že nie je povinný podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, alebo že predmetné predpisy sa na neho nevzťahujú. V zmysle teórie negatívneho dôkazu je nevyhnutné vo vzťahu k zodpovedaniu predmetných otázok preniesť dôkazné bremeno na odporcu, ktorý je navyše ako autor predmetných predpisov oprávnený konštatovať, či sa povinnosť podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 vzťahuje aj na neho, alebo nie. V návrhu zo dňa 25.01.2022 sa zámerne nevyjadruje k otázke, či sa predmetné predpisy vzťahujú aj na neho, a to jednak z dôvodu, že nedisponuje inými dôkazmi, než predmetnými opatreniami a nariadeniami, z ktorých nevyplýva odpoveď na predmetnú otázku, ako aj z dôvodu, že vzhľadom na faktické konanie veliteľa navrhovateľa považuje odpoveď na predmetnú otázku za irelevantnú vo vzťahu k predmetu konania o návrhu zo dňa 25.01.2022, ktorým je poskytnutie ochrany zo strany súdu, keďže vzhľadom na fakticitu situácie potrebuje súdnu ochranu bez ohľadu na skutočnosť, či sa predmetné predpisy v skutočnosti majú alebo nemajú vzťahovať aj na neho. Ak však súd napriek uvedenému trvá na tom, že zodpovedanie otázky, či sa majú predmetné predpisy vzťahovať aj na neho, je podľa neho nevyhnutné pre nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia, mal by na zodpovedanie predmetnej otázky vyzvať odporcu ako autora predmetných predpisov, a nie jeho, ktorý jednak nemôže preukazovať negatívne skutočnosti, a ktorý zároveň nedisponuje inými dôkazmi, než tými, ktoré do konania doposiaľ predložil. Súd zároveň nemôže od neho spravodlivo požadovať, aby v dôsledku dôkaznej núdze odkladal podanie návrhu až do času, kým bude voči nemu prijaté disciplinárne opatrenie, ktorým bude potrestaný za nesplnenie povinnosti podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 v lehote určenej predmetnými predpismi. Ak teda v konaní o návrhu tvrdí, že nie je povinný podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, avšak odporca od neho napriek uvedenému vyžaduje podrobenie sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, pričom ku dňu podania tohto odvolania zatiaľ nedošlo k uloženiu disciplinárneho opatrenia voči nemu, preto ku dňu podania tohto odvolania okrem predmetných predpisov nedisponuje ďalším dôkazom o konaní odporcu spočívajúcom v jeho donucovaní podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, súd je povinný v zmysle teórie negatívneho dôkazu preniesť dôkazné bremeno z navrhovateľa na odporcu, aby ten v konaní buď potvrdil, že nie je povinný podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 a súd má z uvedeného dôvodu návrh zamietnuť, alebo aby v konaní preukázal či aspoň tvrdil skutočnosť, že predmetné predpisy sa vzťahujú aj na neho, avšak súd má návrh zamietnuť z iného dôvodu, napríklad z dôvodu, že nariadenie povinného očkovania navrhovateľa očkovacou látkou, ktorá sa nachádza v jej testovacej fáze, neporušuje práva či právom chránené záujmy navrhovateľa spôsobom, voči ktorému by sa mohol brániť návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia. Okrem uvedeného, pri antidiskriminačných sporoch sa uplatňuje tzv. vyšetrovací (alebo aj inak vyhľadávaci) princíp, v zmysle ktorého má súd v konaní postupovať aj z vlastnej iniciatívy tak, aby čo možno najlepšie zistil (objasnil) skutočný (nie skutkový) stav veci v súlade s princípom materiálnej pravdy. V zmysle vyšetrovacieho princípu má teda súd povinnosť vykonať aj tie dôkazy, ktoré účastníci konania nenavrhl. Pri antidiskriminačných sporoch sa neuplatňuje ani koncentrácia konania, a to ani v prípade, ak je účastník v konaní zastúpený advokátom. Vzhľadom na uvedené je postup prvoinštančného súdu v konaní o návrhu zo dňa 25.01.2022 o to väčšmi nesprávny, a o to intenzívnejší je zásah prvoinštančného súdu predmetným nesprávnym procesným postupom a nesprávnym právnym posúdením veci do jeho práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces. Okrem doposiaľ uvedeného súd postupoval vo veci nesprávne aj vtedy, keď vec postúpil Okresnému súdu Bratislava III namiesto toho, aby o návrhu sám rozhodol, keďže na postúpenie veci nebol daný žiaden právny dôvod, čím Okresný súd Malacky prekročil svoju právomoc, keď svojvoľne postúpil vec inému súdu bez návrhu a bez toho, aby boli dané dôvody na takýto postup súdu ex off. Okresný súd Malacky zároveň vec nesprávne práve posúdil ako pracovnoprávny spor, pričom ju mal posúdiť ako návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa má zabrániť potenciálnej diskriminácii navrhovateľa v podobe uloženia disciplinárneho opatrenia navrhovateľovi za nesplnenie povinnosti navrhovateľa podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 v lehote určenej opatreniami Vedúceho hygienika Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. VÚHE-30-117/2021, č. VÚHE-30-224/2021 a č. VÚHE-30-230/2021, a Nariadením Náčelníka Generálneho štábu č. SBSP-121/2021, v znení jeho doplnkov, pričom návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 25.1.2022 predchádza antidiskriminačnej žalobe, k podaniu ktorej by došlo v prípade, ak na jednej strane nedôjde k nariadeniu neodkladného opatrenia a na druhej strane dôjde k diskriminácii navrhovateľa v podobe uloženia sankcie navrhovateľovi, alebo ak dôjde k nariadeniu neodkladného opatrenia až po tom, čo dôjde k diskriminácii navrhovateľa v podobe uloženia sankcie navrhovateľovi, alebo ak napriek nariadenému neodkladnému opatreniu dôjde k diskriminácii navrhovateľa v podobe uloženia sankcie navrhovateľovi. V dôsledku predmetného nesprávneho právneho posúdenia veci mal Okresný súd Malacky za to, že vo veci má konať kauzálny príslušný súd v zmysle ustanovenia § 23 zákona č. 160/2015 Z. z., a z uvedeného

dôvodu došlo k nesprávnemu procesnému postupu zo strany Okresného súdu Malacky v podobe postúpenia vecí Okresnému súdu Bratislava III. Postúpením vecí a následným rozhodovaním spoločne nadriadeného súdu o nesúhlase Okresného súdu Bratislava III s postúpením vecí došlo k zbytočným prieťahom v konaní, keďže Okresný súd Malacky v dôsledku uvedeného v rozpore s ustanovením § 328 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. nerozhodol o návrhu zo dňa 25.01.2022 najneskôr do 30 dní od doručenia predmetného návrhu, t. j. najneskôr do dňa 24.02.2022, ale rozhodol o ňom až dňa 25.03.2022 napadnutým uznesením, ktoré bolo navrhovateľovi doručené dňa 08.04.2022, t. j. rozhodol o ňom až 59 dní od podania predmetného návrhu, čo predstavuje takmer dvojnásobok dĺžky zákonnej lehoty určenej ako maximálnej dĺžky lehoty na rozhodnutie súdu o predmetnom návrhu. Uvedeným došlo zo strany Okresného súdu Malacky bez akýchkoľvek pochybností k zbytočným prieťahom v konaní, ktorými Okresný súd Malacky zasiahol do základného práva navrhovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Napriek uvedenému Okresný súd Malacky zamietol sťažnosť navrhovateľa na postúpenie vecí a na prieťahy v konaní ako nedôvodnú, čo navrhovateľ považuje za nesprávne právne posúdenie vecí zo strany Okresného súdu Malacky, vo vzťahu k čomu je možné toto podanie považovať aj za žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti. Okresný súd Malacky napadnutým uznesením zamietol aj samotný návrh zo dňa 25.01.2022. V bode 22. odôvodnenia napadnutého uznesenia pritom Okresný súd Malacky odôvodnil, prečo podľa neho nie je oprávnený konať a rozhodovať o návrhu zo dňa 25.01.2022. Ak teda Okresný súd Malacky na jednej strane konštatuje, že nie je oprávnený konať a rozhodovať o návrhu zo dňa 25.01.2022, a následne o predmetnom návrhu rozhodne napadnutým uznesením tak, že tento návrh neodmietne, ale zamietne, navrhovateľ uvedené považuje za nesprávne právne posúdenie vecí zo strany Okresného súdu Malacky, keďže súd je podľa navrhovateľa jednoznačne oprávnený konať a rozhodovať o návrhu zo dňa 25.1.2022, čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 Z. z. Uvedeným sa pritom stáva odôvodnenie napadnutého uznesenia nezrozumiteľným, v dôsledku čoho je napadnuté uznesenie nepreskúmateľné, a tým aj protiprávne, čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu aj v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z.. Okrem uvedeného, Okresný súd Malacky sa v napadnutom uznesení nevyjadril k zásadnej otázke, ktorou je existencia povinnosti profesionálnych vojakov (nie len navrhovateľa) podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, v dôsledku čoho navrhovateľ považuje napadnuté rozhodnutie aj za nezrozumiteľné, a tým aj za nepreskúmateľné, a teda protiprávne, keďže napadnuté rozhodnutie nie je riadne odôvodnené, čím došlo aj k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p.. K povinnosti podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 Okresný súd Malacky v bode 23. odôvodnenia napadnutého uznesenia iba stroho uviedol, že skúmanie kvalitatívnych vlastností očkovacích látok a procesu udelenia dočasného schválenia na núdzové použitie podľa neho presahuje rámec civilného sporového konania a konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Nie je zrejmé, akým spôsobom skúmanie kvalitatívnych vlastností očkovacích látok a skúmanie procesu udelenia dočasného schválenia na núdzové použitie súvisí s návrhom zo dňa 25.01.2022. Nosnou časťou predmetného návrhu bola argumentácia navrhovateľa, v zmysle ktorej nie je za aktuálnych podmienok možné žiadnej skupine obyvateľstva, teda ani profesionálnym vojakom, vrátane navrhovateľa, možné nariadiť povinné očkovanie proti ochoreniu COVID-19. Uvedené odôvodnil viacerými skutočnosťami, a to jednak (i) absenciou trvalého schválenia predmetných vakcín proti ochoreniu COVID-19 na ich použitie, ďalej (ii) absenciou materiálnych dôvodov pre zavedenie povinného očkovania proti ochoreniu COVID-19, ďalej (iii) absenciou materiálnych dôvodov pre obmedzovanie základných práv a slobôd neočkovaných osôb, ďalej (iv) neodňateľnosťou, nescudziteľnosťou, nepremlčateľnosťou a nezrušiteľnosťou základných ľudských práv a slobôd, medzi ktoré patrí aj osobná integrita človeka, ako aj (v) diskriminačným, a teda aj protiprávnym charakterom právnych noriem upravujúcich rozdielne zaobchádzanie s osobami, ktoré sa rozhodli dobrovoľne sa nezaočkovať proti ochoreniu COVID-19. Nemenej dôležitým dôvodom, pre ktorý navrhovateľ považuje povinnosť profesionálnych vojakov podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 za nevymáhateľnú je skutočnosť, že (vi) po zrušení Opatrenia Vedúceho hygienika č. VÚHE-30-117/2021 nie je možné Doplnkom č. 3, ani Doplnkom č. 4 či Doplnkom č. 5 zmeniť určenie Nariadenia Náčelníka Generálneho štábu č. ŠBSP-121/2021, v znení jeho doplnkov, ktoré bolo vydané na realizáciu pôvodného Opatrenia Vedúceho hygienika č. VÚHE-30-117/2021, a podľa navrhovateľa je na realizáciu Opatrenia Vedúceho hygienika č. VÚHE-30-224/2021 a Opatrenia Vedúceho hygienika č. VÚHE-30-230/2021 nevyhnutné vydať zo strany Náčelníka Generálneho štábu nové nariadenie namiesto vydávania doplnkov k Nariadeniu Náčelníka Generálneho štábu č. ŠBSP-121/2021, ktoré bolo vydané na realizáciu pôvodného Opatrenia Vedúceho hygienika č. VÚHE-30-117/2021. Argumentáciu uvedenú v tomto bode detailným spôsobom popisuje už v návrhu zo dňa 25.01.2022, a na tomto mieste preto na predmetnú argumentáciu odkazuje a upriamuje na ňu aj pozornosť odvolacieho súdu.

V konaní nenapáda ani kvalitatívne vlastnosti očkovacích látok, ani proces udeľovania dočasného schválenia na ich núdzové použitie, ku ktorým sa Okresný súd Malacky vyjadruje v bode 23. odôvodnenia napadnutého uznesenia. Vyššie uvedenou argumentáciou iba poukazuje na skutočnosť, že povinné očkovanie proti ochoreniu COVID-19 za aktuálnych podmienok nie je možné nariadiť žiadnej skupine obyvateľstva, teda ani navrhovateľovi, v dôsledku čoho považuje eventuálne ukladanie disciplinárnych opatrení voči nemu z dôvodu nepodrobenia sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 za diskriminačné konanie. Vo vzťahu k otázke jeho diskriminácie sa Okresný súd Malacky vyjadril v bode 24. odôvodnenia napadnutého uznesenia, pričom podľa Okresného súdu Malacky navrhovateľ prípadnú diskrimináciu neoznačil žiadnym konkrétnym skutkom alebo bližšou špecifikáciou, v čom a vo vzťahu ku komu prípadnú diskrimináciu pociťuje, alebo akým spôsobom bola diskriminácia navrhovateľa uskutočnená. Z návrhu zo dňa 25.01.2022 pritom jednoznačne vyplýva, že ak za aktuálnych podmienok nie je možné nariadiť povinné očkovanie proti ochoreniu COVID-19 žiadnej skupine obyvateľstva, potom k diskriminácii profesionálnych vojakov oproti ostatnému obyvateľstvu Slovenskej republiky dochádza už iba samotným vydaním predpisov, ktoré takúto povinnosť profesionálnym vojakom určujú. Diskriminácia profesionálnych vojakov, a teda aj navrhovateľa, je teda preukázaná už len samotnou existenciou predmetných predpisov. Ak na základe predmetných predpisov dôjde k uloženiu disciplinárneho opatrenia voči konkrétnemu profesionálnemu vojakovi, predmetným disciplinárnym opatrením dochádza k ďalšej diskriminácii disciplinárne potrestaného profesionálneho vojaka, tentokrát k jeho diskriminácii voči ostatným profesionálnym vojakom, ktorým takéto disciplinárne opatrenie nebolo uložené, či už z dôvodu, že sa podrobili očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, alebo z dôvodu, že aj napriek tomu, že sa doposiaľ nepodrobili očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, nebolo im v predmetnej súvislosti zatiaľ uložené disciplinárne opatrenie. Uvedené predstavuje ďalší dôvod, pre ktorý je napadnuté uznesenie nepreskúmateľné, a teda nezákonné, keďže sa v ňom Okresný súd Malacky opomenul vysporiadať so zásadnou otázkou konania o návrhu zo dňa 25.01.2022, ktorou je existencia povinnosti profesionálnych vojakov, a teda eventuálne aj navrhovateľa, podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19. V zmysle ustanovenia § 123 ods. 1 písm. c), v spojení s ustanovením § 134 ods. 1 písm. p) bod. 2 zákona č. 281/2015 Z. z., je profesionálny vojak povinný podrobiť sa očkovaniu a ďalším profylaktickým opatreniam, ktoré súvisia s výkonom štátnej služby, aj keď ide o očkovanie nad rozsah očkovania, ktoré je povinné pre zvyšok obyvateľstva Slovenskej republiky. Predmetná povinnosť sa však podľa neho v žiadnom prípade nemôže týkať očkovania experimentálnou látkou, ktorá bola Európskou liekovou agentúrou (EMA) iba dočasne schválená na jej núdzové použitie prostredníctvom tzv. Emergency Use Authorization (bez ohľadu na kvalitatívne vlastnosti očkovacích látok či proces udeľovania dočasného schválenia na ich núdzové použitie). Vedúci hygienik Ministerstva obrany Slovenskej republiky teda môže v zmysle vyššie uvedeného nariadiť povinné očkovanie profesionálnych vojakov aj nad rámec existujúcej právnej úpravy, napríklad prostredníctvom opatrenia. Akékoľvek povinné očkovanie (aj vo vzťahu k profesionálnym vojakom) však môže byť nariadené výlučne iba očkovacími látkami schválenými na ich použitie Slovenskou republikou alebo Európskou liekovou agentúrou (EMA). Medzi schválenia udelené očkovacej látke Slovenskou republikou alebo agentúrou EMA, ktoré umožňujú nariadenie povinného očkovania takouto látkou, rozhodne nepatrí tzv. Emergency Use Authorization, teda dočasné schválenie vakcíny na núdzové použitie. Do doby, kým niektorá z vakcín proti ochoreniu COVID-19 prejde jej testovacou fázou (fázami klinického výskumu vakcíny na preukázanie účinnosti a bezpečnosti jej použitia) a Slovenská republika alebo agentúra EMA jej udelí trvalé povolenie na jej použitie, nebude možné nariadiť ňou povinné očkovanie žiadnej skupine obyvateľov Slovenskej republiky, teda ani profesionálnym vojakom. Okresný súd Malacky nesprávne právne posúdil aj existenciu podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré v zmysle bodu 25. odôvodnenia napadnutého uznesenia Okresný súd Malacky nemá za dané z dôvodu, že ich podľa Okresného súdu Malacky v konaní neosvedčil. Mal za to, že z jeho strany nie je možné do konania prispieť ďalšími skutkovými tvrdeniami či dôkazmi, avšak otázku, či je skutočne profesionálnym vojakom v štátnej službe v zmysle zákona č. 281/2015 Z. z., akú má navrhovateľ hodnotu, aké je zaradenie navrhovateľa, kto je priamym nadriadeným navrhovateľa a či sa opatrenia Vedúceho hygienika a na nich nadväzujúce nariadenia Náčelnika Generálneho štábu vzťahujú aj na neho, je podľa navrhovateľa možné zodpovedať na základe vyjadrenia odporcu. Ak je teda podľa Okresného súdu Malacky pre nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia nevyhnutné zodpovedať predmetné otázky, Okresný súd Malacky mal v rámci správneho procesného postupu navrhovateľa vyzvať na doplnenie dôkazov, ktoré sú podľa Okresného súdu Malacky nevyhnutné pre nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia. Iba takýmto procesným postupom by mal navrhovateľ možnosť oboznámiť sa s názorom Okresného súdu Malacky, v zmysle ktorého sú predmetné dôkazy podľa Okresného súdu Malacky nevyhnutné pre nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia, a na predmetný

názor Okresného súdu Malacky adekvátne reagovať ešte pred rozhodnutím Okresného súdu Malacky o návrhu zo dňa 25.01.2022. Z uvedeného dôvodu považuje navrhovateľ napadnuté rozhodnutie aj za prekvapivé, keďže sa opiera o nedostatočne zistený skutkový stav, čím došlo aj k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Podmienkou pre nariadenie neodkladného opatrenia je potreba bezodkladne upraviť pomery, alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením. Navrhovateľ má za to, že účel sledovaný návrhom, teda ochrana navrhovateľa pred potenciálnou diskrimináciou navrhovateľa zo strany odporcu, nie je možné dosiahnuť zabezpečovacím opatrením, keďže nejde o zabezpečenie peňažného plnenia, ani inej povinnosti, ktorú možno nahradiť či vynucovať povinnosťou na peňažné plnenie. Navrhovateľ má zároveň za to, že ako v návrhu, tak aj v tomto odvolaní dostatočným spôsobom preukázal potrebu bezodkladne upraviť pomery prostredníctvom nariadenia navrhovaného neodkladného opatrenia. Z doposiaľ uvedeného je vysoko pravdepodobné, že za účelom realizácie opatrení Vedúceho hygienika Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. VÚHE-30-117/2021, č. VÚHE-30-224/2021 a č. VÚHE-30-230/2021, a Nariadenia Náčelníka Generálneho štábu č. SBSP-121/2021, v znení jeho doplnkov, bude veliteľ navrhovateľa aj naďalej vyvíjať snahu o zabezpečenie, aby sa navrhovateľ podrobil očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 v lehote určenej predmetnými dokumentmi. Z doposiaľ uvedeného je zároveň vysoko pravdepodobné, že v prípade, ak sa v lehote určenej predmetnými dokumentmi nepodrobí očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, veliteľ navrhovateľa pristúpi k uloženiu disciplinárneho opatrenia voči navrhovateľovi v podobe písomného pokarhania v zmysle ustanovenia § 139 ods. 1 písm. a) zákona č. 281/2015 Z. z. a v prípade, ak nesplní predmetnú povinnosť ani v dodatočnej lehote, veliteľ navrhovateľa pristúpi k uloženiu disciplinárneho opatrenia voči navrhovateľovi v podobe zníženia služobného platu navrhovateľovi až o 15% najdlhšie na šesť mesiacov formou zrážok zo služobného platu, ktorý bol navrhovateľovi priznaný ku dňu, v ktorom sa mal dopustiť disciplinárneho previnenia, v zmysle ustanovenia § 139 ods. 1 písm. b) zákona č. 281/2015 Z. z., alternatívne veliteľ navrhovateľa prepustí navrhovateľa v zmysle ustanovenia § 83 ods. 5 písm. d) zákona č. 281/2015 Z. z. Skutočnosť, že k ukladaniu disciplinárnych opatrení už reálne dochádza, navrhovateľ preukazuje súdu priložením anonymizovaných rozhodnutí veliteľov iných profesionálnych vojakov, ktorými už došlo k uloženiu disciplinárnych opatrení týmto profesionálnym vojakom za porušenie povinnosti podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 v lehote určenej predmetnými dokumentmi. Predmetné rozhodnutia nemal k dispozícii v čase podania návrhu a rozhodovania o ňom, rovnako, ako v čase podania návrhu a rozhodovania o ňom nemal k dispozícii ani ostatné dôkazy priložené k tomuto odvolaniu, pričom od navrhovateľa ani nie je dôvodné očakávať, aby predmetnými dôkazmi disponoval, a preto ich nemohol bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, čím došlo aj k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. g) zákona č. 160/2015 Z. z. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia, ako aj zo samotného výroku napadnutého uznesenia vyplýva, že navrhovateľovi bola postupom Okresného súdu Malacky odňatá možnosť konať pred súdom. Navrhovateľ mal za to, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne, a tým aj nezákonné, keďže z bodov 21. až 24. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Malacky vyplýva, že Okresný súd Malacky sa nedostatočným spôsobom zaoberal skutočnosťami, ktorými navrhovateľ odôvodňoval svoj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd ani nevykonal navrhnuté dôkazy či dôkazy predložené navrhovateľom k návrhu, čím došlo aj k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e) zákona č. 160/2015 Z. z. Okresný súd Malacky v zmysle bodu 24. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia konštatoval, že zaoberať sa otázkami proporcionality vyžadovania povinného očkovania profesionálnych vojakov vo vzťahu k ich povinnosti plniť úlohy obrany štátu podľa Okresného súdu Malacky presahuje účel konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, s čím sa navrhovateľ z dôvodov uvedených v tomto odvolaní, ako aj z dôvodov uvedených v návrhu zo dňa 25.01.2022, nestotožňuje. Vojenská prisaha v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 321/2002 Z. z. znie pritom nasledovne: „Slávnostne prisahám, že budem verný Slovenskej republike. Sľubujem, že budem zodpovedne plniť úlohy, ktoré ozbrojeným silám vyplývajú z Ústavy Slovenskej republiky, ústavných zákonov, zákonov, a budem vykonávať vojenské rozkazy. Budem čestným, statočným a disciplinovaným vojakom. Som pripravený brániť slobodu, nezávislosť, zvrchovanosť, územnú celistvosť Slovenskej republiky a nedotknuteľnosť jej hraníc. Na to som pripravený vynaložiť všetky svoje sily a schopnosti a nasadiť aj svoj život. Tak prisahám!“ Mal za to, že prisaha nasadiť svoj život v zmysle vyššie uvedeného sa nemá vykladať ako povinnosť profesionálneho vojaka zúčastňovať sa biomedicínskych experimentov, pričom kým trvá klinický výskum vakcín proti ochoreniu COVID-19 na preukázanie účinnosti a bezpečnosti ich použitia, ich aplikácie je experimentálna, keďže dôsledky ich aplikácie budú použité ako dôkazy pre

udelenie trvalého povolenia na ich použitie, prípadne pre zamietnutie udelenia takéhoto povolenia na ich použitie. Prísaha nasadiť svoj život sa má v zmysle poslania Ozbrojených síl Slovenskej republiky celkom zjavne vykladať ako povinnosť vynaložiť v boji všetky svoje sily a schopnosti a nasadiť v boji aj svoj život. Je teda celkom zjavné, že navrhovateľ odmietnutím podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 nezradil Slovenskú republiku, ani neohrozil slobodu, nezávislosť, zvrchovanosť či územnú celistvosť Slovenskej republiky alebo nedotknuteľnosť jej hraníc, a teda že ani neporušil vojenskú prísahu. Podrobenie profesionálnych vojakov očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 celkom zjavne nepatrí medzi úlohy, ktoré by Ozbrojeným silám Slovenskej republiky vyplývali z Ústavy Slovenskej republiky, ústavných zákonov či zákonov, keďže žiaden z predmetných predpisov nezveruje Ozbrojeným silám Slovenskej republiky takúto úlohu. Ako už uviedol vyššie, povinnosť podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 vakcínou, ktorá doposiaľ nebola Slovenskou republikou alebo Európskou liekovou agentúrou (EMA) trvalo schválená na jej použitie, profesionálnym vojakom nevyplýva ani z ustanovenia § 134 ods. 1 písm. p) bod. 2 zákona č. 281/2015 Z. z. Mal za to, že aj keď sa nepodrobil očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, spĺňa podmienky na výkon štátnej služby v zmysle ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 281/2015 Z. z. Okresný súd Malacky v dôsledku nevykonania navrhovaných dôkazov a dôkazov predložených navrhovateľom k návrhu, ako aj v dôsledku skutočnosti, že sa nedostatočným spôsobom zaoberal skutočnosťami, ktorými navrhovateľ odôvodňoval svoj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, nedostatočne zistil skutkový stav veci, čím došlo aj k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. V dôsledku uvedeného Okresný súd Malacky vec nesprávne právne posúdil, následkom čoho vo veci postupoval podľa nesprávnych ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z., keď najprv Okresný súd Malacky svojvoľne postúpil vec Okresnému súdu Bratislava III bez návrhu a bez toho, aby boli dané dôvody na takýto postup súdu ex offio napriek tomu, že uvedeným postupom Okresný súd Malacky prekročil svoju právomoc, keďže na postúpenie veci nebol daný žiaden právny dôvod, a nakoniec, keď Okresný súd Malacky zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia napriek tomu, že boli splnené podmienky na jeho nariadenie. Súhlasil s tým, aby odvolací súd prejednal odvolanie a rozhodol o návrhu bez nariadenia pojednávania. Navrhovateľ v predmetnej veci netrvá na nariadení súdneho pojednávania zo strany súdu a súhlasí s prejednaním odvolania a rozhodnutím o návrhu bez osobnej účasti navrhovateľa či jeho právneho zástupcu. Z doposiaľ uvedeného je vysoko pravdepodobné, že za účelom realizácie opatrení Vedúceho hygienika Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. VÚHE-30-117/2021, č. VÚHE-30-224/2021 a č. VÚHE-30-230/2021, a Nariadenia Náčelníka Generálneho štábu č. ŠBSP- 121/2021, v znení jeho doplnkov, bude veliteľ navrhovateľa aj naďalej vyvíjať snahu o zabezpečenie, aby sa podrobil očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 v lehote určenej predmetnými dokumentmi. Z doposiaľ uvedeného je zároveň vysoko pravdepodobné, že v prípade, ak sa v lehote určenej predmetnými dokumentmi nepodrobí očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, veliteľ navrhovateľa pristúpi k uloženiu disciplinárneho opatrenia voči navrhovateľovi v podobe písomného pokarhania v zmysle ustanovenia § 139 ods. 1 písm. a) zákona č. 281/2015 Z. z. a v prípade, ak navrhovateľ nesplní predmetnú povinnosť ani v dodatočnej lehote, veliteľ navrhovateľa pristúpi k uloženiu disciplinárneho opatrenia voči navrhovateľovi v podobe zníženia služobného platu navrhovateľovi až o 15% najdlhšie na šesť mesiacov formou zrážok zo služobného platu, ktorý bol navrhovateľovi priznaný ku dňu, v ktorom sa mal dopustiť disciplinárneho previnenia, v zmysle ustanovenia § 139 ods. 1 písm. b) zákona č. 281/2015 Z. z., alternatívne veliteľ navrhovateľa prepustí navrhovateľa v zmysle ustanovenia § 83 ods. 5 písm. d) zákona č. 281/2015 Z. z. K ukladaniu disciplinárnych opatrení už pritom reálne dochádza, čo navrhovateľ preukazuje súdu priložením anonymizovaných rozhodnutí veliteľov iných profesionálnych vojakov, ktorými už došlo k uloženiu disciplinárnych opatrení týmto profesionálnym vojakom za porušenie povinnosti podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 v lehote určenej predmetnými dokumentmi. Navrhovateľ predmetné rozhodnutia nemal k dispozícii v čase podania návrhu a rozhodovania o ňom, rovnako, ako v čase podania návrhu a rozhodovania o ňom nemal k dispozícii ani ostatné dôkazy priložené k tomuto odvolaniu, pričom od navrhovateľa ani nie je dôvodné očakávať, aby predmetnými dôkazmi disponoval, a preto ich navrhovateľ nemohol bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Z uvedeného bez akýchkoľvek pochybností vyplýva potreba bezodkladne upraviť pomery prostredníctvom nariadenia navrhovaného neodkladného opatrenia. Navrhovateľ preto trval na svojom návrhu, pričom v záujme zachovania účelu neodkladného opatrenia navrhol, aby o nariadení neodkladného opatrenia v zmysle návrhu navrhovateľa zo dňa 25.01.2022 rozhodol priamo odvolací súd, ak o ňom nerozhodne súd prvej inštancie v rámci autoremedúry a žiadal, aby mu súd priznal voči odporcovi aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania, vrátane trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní, v plnom rozsahu 100%.

5. Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa zdôraznil špecifický charakter služobného pomeru profesionálnych vojakov, ktorý je svojou povahou inštitútom verejného práva - ide o štátnozamestnanecký právny pomer. Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu - rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromnoprávnym. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s ním súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov. Tieto vzťahy sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru. Právna povaha takéhoto služobného pomeru profesionálnych vojakov odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potrebu pevného začlenenia vojaka do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone. Zákon č. 281/2015 Z. z. kladie na vojakov vyššie nároky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje, čo v konečnom dôsledku znamená, že vo vzťahu k plneniu služobných povinností vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony. Zákonná úprava vychádza z premisy, že profesionálni vojaci vykonávajú časť zvrchovanej štátnej moci a štát má legitímny záujem vyžadovať od nich „zvláštne puto dôvery a lojality“ (bližšie pozri Pellegrin proti Francúzsku, rozsudok ESĽP z 8. decembra 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 28541/95) (viď. uznesenie NS SR sp. zn. 4Asan/12/2019). Dodržiavanie služobnej disciplíny je podľa § 134 ods. 1 písm. a) zákona č. 281/2015 Z. z. jednou z najzákladnejších povinností profesionálneho vojaka, prostredníctvom ktorej sa zásadne realizuje prvok jeho podriadenosti. Pod služobnou disciplínou profesionálneho vojaka (§ 132 ods. 1 zákona č. 281/2015 Z. z.) sa okrem povinnosti dodržiavať Ústavu SR, ústavné zákony, právne záväzné akty EÚ, zákony, ostatné všeobecne záväzné právne predpisy a vojenskú prísahu, rozumie aj povinnosť profesionálneho vojaka dodržiavať vojenské rozkazy, nariadenia, príkazy a pokyny veliteľov. Veliteľ je oprávnený vydávať podriadenému profesionálnemu vojakovi vojenské rozkazy, nariadenia, príkazy a pokyny na vykonávanie štátnej služby alebo v súvislosti s jej výkonom v určenom rozsahu, pričom prostredníctvom týchto aktov veliteľa sa navonok prejavuje charakter služobného pomeru profesionálnych vojakov (podriadenosti profesionálnych vojakov ako subjektov služobného pomeru). Zákon č. 281/2015 Z. z. nezakotvuje povinnosť profesionálneho vojaka dodržiavať nariadenia, príkazy, rozkazy a pokyny svojich veliteľov absolútne a v § 132 ods. 3 zákona č. 281/2015 Z. z. stanovuje, že profesionálny vojak, ak sa domnieva, že nariadenie, príkaz, rozkaz a pokyn veliteľa je v rozpore Ústavou SR, ústavnými zákonmi, zákonmi (atď.), je primárne povinný na tento rozpor upozorniť veliteľa a ak veliteľ, aj napriek upozorneniu profesionálneho vojaka, na splnení nariadenia, príkazu, rozkazu alebo pokynu trvá, je povinný profesionálny vojak, po písomnom potvrdení veliteľa, aj takéto nariadenie, príkaz, rozkaz alebo pokyn veliteľa splniť, hoci sa profesionálny vojak domnieva, že je rozporný s napr. Ústavou SR alebo zákonmi. Podľa § 132 ods. 5 zákona č. 281/2015 Z. z. je profesionálny vojak povinný odoprieť splnenie vojenského rozkazu, nariadenia, príkazu alebo pokynu veliteľa, ak by jeho splnením spáchal trestný čin alebo priestupok a túto skutočnosť oznámi bezodkladne najbližšiemu nadriadenému toho veliteľa, ktorý vojenský rozkaz, nariadenie, príkaz alebo pokyn vydal. V danom prípade v návrhu ani samotný navrhovateľ nerozporoval tú skutočnosť, že Ministerstvo obrany SR (odporca) je podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 355/2007 Z. z. orgánom verejného zdravotníctva, ktorého činnosť riadi a za ktorú zodpovedá podľa § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 355/2007 Z. z. vedúci hygienik rezortu. Navrhovateľ v návrhu nerozporoval ani to, že profesionálny vojak je podľa § 134 ods. 1 písm. p) bod 2 zákona č. 281/2015 Z. z. povinný sa podrobiť očkovaniu (aj nad rámec povinného očkovania proti konkrétnym ochoreniam uvedeným vo vyhláske č. 585/2008 Z. z.) na základe príkazu nadriadeného na podrobenie sa takémuto očkovaniu. V tejto súvislosti navrhovateľ správne poukázal na § 123 ods. 1 písm. c) zákona č. 281/2015 Z. z., v spojení s § 7 ods. 1 písm. d) a j), § 10 písm. d), § 12 ods. 2 písm. d) zákona č. 355/2007 Z. z., podľa ktorých Vedúci hygienik Ministerstva obrany SR (odporca) môže nariadiť povinné očkovanie profesionálnych vojakov aj nad rámec existujúcej právnej úpravy (napr. prostredníctvom opatrenia). Plne v súlade s tým, čo uviedol navrhovateľ, vedúci hygienik Ministerstva obrany SR vydal dňa 21. decembra 2021 opatrenie č. VÚHE-30/224/2021 (v znení opatrenia zo dňa 30. decembra 2021 č. VÚHE-30/230/2021), ktorým v záujme účinnej ochrany profesionálnych vojakov pred zvýšeným nebezpečenstvom prenosných ochorení nariadil vykonať očkovanie, kontrolu očkovania, hlásenie o vykonanom očkovaní (a ďalšie), a to za účelom účinnej ochrany profesionálnych vojakov pred zvýšeným nebezpečenstvom prenosných ochorení. Podľa článku 4.1 písm. b) až d) tohto opatrenia (v znení zo dňa 30. decembra 2021), očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 podliehali (i) profesionálni vojaci plniaci úlohy podľa § 106 ods. 1 písm. a) až i) zákona č. 281/2015 Z. z., (ii) profesionálni vojaci vyslaní na plnenie úloh mimo územia SR podľa § 77 zákona č. 281/2015 Z. z., profesionálni vojaci zaradení do jednotiek NATO a EÚ s Notice to Move a (iii) profesionálni vojaci vyslaní na zahraničnú služobnú cestu podľa § 113

ods. 2 zákona č. 281/2015 Z. z. Na realizáciu predmetného opatrenia vedúceho hygienika Ministerstva obrany SR bolo vydané nariadenie náčelníka GŠ OS SR v znení Doplnku č. 4 zo dňa 20.01.2022 č. OdVS-4-17/2022- PravO, predmetom ktorého bola úloha adresovaná veliteľom na všetkých stupňoch velenia zabezpečiť (v zmysle opatrení vedúceho hygienika Ministerstva obrany SR) očkovanie v rezorte obrany, vrátane očkovania proti ochoreniu COVID-19. Predmetné nariadenie náčelníka GŠ OS SR predstavuje nariadenie veliteľa (§ 7 ods. 1 a 2 zákona č. 321/2002 Z. z.), ktoré sú profesionálni vojaci, a to vrátane ostatných podriadených veliteľov podľa § 132 ods. 1 zákona č. 281/2015 Z. z., povinní dodržať ako súčasť služobnej disciplíny podľa § 132 ods. 1 a § 134 ods. 1 písm. a) zákona č. 281/2015 Z. z. Dodržiavanie služobnej disciplíny predstavuje základnú zákonnú povinnosť profesionálneho vojaka, ktorej môže byť profesionálny vojak zbavený len zákonom predpokladaným spôsobom v súlade s § 132 ods. 2 až 5 zákona č. 281/2015 Z. z. V danom prípade splnenie uloženej povinnosti predpokladanej nariadením náčelníka GŠ OS SR nadväzuje na osobitnú povinnosť profesionálneho vojaka podľa § 134 ods. 1 písm. p) bod 2 zákona č. 281/2015 Z. z. (podrobiť sa očkovaniu a ďalším profylaktickým opatreniam, ktoré súvisia s výkonom štátnej služby). Nesplnením povinnosti uloženej profesionálnemu vojakovi spadajúcemu pod vymedzenie subjektov podľa článku 4.1 písm. b) až d) nariadenia náčelníka GŠ OS SR sa profesionálny vojak dopustí porušenia povinnosti podľa § 134 ods. 1 písm. a) zákona č. 281/2015 Z. z. (dodržiavať služobnú disciplínu, vrátane nariadenia veliteľa) a porušenia povinnosti podľa § 134 ods. 1 písm. p) bodu 2 zákona č. 281/2015 Z. z. (podrobiť sa očkovaniu). V zákone č. 281/2015 Z. z. sa porušenie služobnej disciplíny považuje za disciplinárne previnenie. Zákon č. 281/2015 Z. z. presne stanovuje, že disciplinárnym previnením je len to zavinené porušenie alebo nesplnenie základných povinností veliteľa alebo profesionálneho vojaka alebo zavinené porušenie zákazov alebo obmedzení profesionálneho vojaka, ktoré nie je trestným činom alebo priestupkom (§ 138 ods. 2 zákona č. 281/2015 Z. z.). V súlade s § 137 ods. 1 zákona č. 281/2015 Z. z. profesionálny vojak podlieha disciplinárnej právomoci, ktorú voči nemu má veliteľ, pričom disciplinárne konanie je upravené v § 141 a nasl. zákona č. 281/2015 Z. z., ktorým sa realizuje nadriadenosť veliteľa k profesionálnemu vojakovi na mocenskej úrovni (t. j. na úrovni orgánu verejnej moci), výsledkom ktorého môže byť uloženie disciplinárneho opatrenia, proti ktorému môže profesionálny vojak podať odvolanie, resp. proti rozhodnutiu odvolacieho orgánu o odvolaní správnu žalobu (viď napr. uznesenie ÚS SR IV. ÚS 176/2011-19). Z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je možné dovodiť, že navrhovateľ žiada o poskytnutie ochrany jeho právam z titulu porušovania zásady rovnakého zaobchádzania, vo vzťahu ku ktorému nároku uvádza, že vymáhanie plnenia povinností, pre ukladanie ktorých chýba materiálny základ, má diskriminačný (protiprávny) a že vo vzťahu k nariadeniu povinného očkovania skupiny osôb definovanej v Doplnku č. 4 a k prípadnému sankcionovaniu týchto osôb v prípade, ak sa odmietnu podrobiť povinnému očkovaniu, ide o diskriminačné konanie štátu. Ustanovenie § 4 ods. 4 zákona č. 281/2015 Z. z. dáva profesionálnemu vojakovi, ktorý sa domnieva, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli dotknuté nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania, možnosť domáhať sa ochrany na súde, čo žalovaný považuje za normatívny základ návrhom vymedzeného nároku, rozhodovanie o ktorom patrí do kompetencie všeobecných súdov. Navrhovateľova argumentácia a opísané konkrétne skutkové okolnosti sa týkali porušovania zásady rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k uloženiu mu povinnosti podrobiť sa povinnému očkovaniu ako profesionálnemu vojakovi (spadajúcemu pod vymedzenie článku 4.1 písm. b) až d) nariadenia náčelníka GŠ OS SR), pritom v návrhu netvrdil a ani neosvedčil, že by sám patril medzi subjekty vymedzené článkom 4.1 písm. b) až d) nariadenia náčelníka GŠ OS SR, vo vzťahu ku ktorým namieta diskrimináciu v prípade vynucovania povinnosti, čím samotným neosvedčil dôvodnosť ním požadovanej bezodkladnej úpravy pomerov. Navrhovateľ neopísal žiadne také skutkové okolnosti, ktoré by vo vzťahu k jeho osobe vymedzovali diskrimináciu a z jeho tvrdení nevyplývalo žiadne diskriminačné konanie alebo opomenutie, na základe ktorého by sa mohol navrhovateľ v zmysle § 4 ods. 4 zákona č. 281/2015 Z. z. domáhať ochrany porušeného alebo ohrozeného práva. Navyiac podľa názoru odporcu vynucovanie splnenia povinností profesionálneho vojaka (dodržiavať nariadenia veliteľa ako súčasť dodržiavania služobnej disciplíny a podrobiť sa povinnému očkovaniu podľa § 134 ods. 1 písm. a) a p) bodu 2 zákona č. 281/2015 Z. z.), vo vzťahu ku ktorým osobitný zákon stanovuje spôsoby a zákonom predpokladaný postup ochrany práv, nepredstavuje porušovanie zásady rovnakého zaobchádzania. Poskytnutie súdnej ochrany nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia (t. j. uloženia zákazu vyžadovať podrobenie sa očkovaniu, zákazu vydania aktu prikazujúceho očkovanie, zákazu vyžadovať preukázanie sa dokladom o podrobení sa očkovaniu, povinnosti zdržať sa uloženia sankcií a uloženia zákazu diskriminácie z dôvodu nepodrobenia sa očkovaniu) nespadá pod oblasť právnych vzťahov, ktorým je možné poskytnúť ochranu neodkladným opatrením. S ohľadom na špecifický charakter služobného pomeru profesionálnych vojakov by nariadenie neodkladného opatrenia predstavovalo neprípustný zásah, bolo by popretím osobitného verejnoprávneho charakteru služobného

pomeru profesionálneho vojaka, v rámci ktorého má veliteľ zákonom zverenú oprávnenie na vydanie nariadenia, pokynu, príkazu alebo rozkazu profesionálnemu vojakovi (ktorým sa podľa § 7 zákona č. 321/2002 Z. z. realizujú a zabezpečujú plnenia úloh ozbrojených síl SR), a to aj s poukazom na zákonom zverenú disciplinárnu právomoc voči profesionálnemu vojakovi. Zákon č. 281/2015 Z. z. v prípade nesúhlasu profesionálneho vojaka s nariadeniami veliteľa predpokladá spôsob ochrany jeho práv (viď bod 37. vyššie), ktorý môže vyústiť do disciplinárneho konania v rámci realizácie disciplinárneho oprávnenia veliteľa (v ktorom je veliteľ povinný zistiť objektívny skutkový stav, umožniť profesionálnemu vojakovi sa vyjadriť a navrhnuť dôkazy, prihliadnuť na povahu previnenia, okolnosti, za ktorých bolo spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a doterajší postoj profesionálneho vojaka), resp. až do poskytnutia súdnej ochrany v rámci správneho súdnictva. Uviedol, že v predmetnom konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je osvedčený základný predpoklad, a to hodnoverné osvedčenie existencie, trvania a vymedzenia nároku navrhovateľa, ktorému sa má poskytnúť ochrana v podobe navrhovaného neodkladného opatrenia. Na predmetnom konštatovaní odporcu nemení nič ani navrhovateľom podané odvolanie proti uzneseniu prvoinštančného súdu č. k. 27C/25/2022 z 25. marca 2022 (ďalej len „uznesenie“), z ktorého obsahu taktiež nerezultuje hodnoverné osvedčenie existencie, trvania a vymedzenia nároku navrhovateľa, ktorému by sa mala poskytnúť ochrana v podobe navrhovaného neodkladného opatrenia. Odporca vzniesol námietku pasívnej vecnej legitímácie v predmetnom prípade, a to najmä vo vzťahu k II. až V. petitu vyplývajúcim z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, nakoľko kompetencie odporcu vo vzťahu k ozbrojeným silám SR, ktorého navrhovateľ je živou súčasťou, sú vymedzené v § 12 zákona č. 575/2001 Z. z., ako aj v § 6 zákona č. 321/2002 Z. z. V intencii § 5 zákona č. 281/2015 Z. z. je odporca taktiež hlavným služobným úradom na účely tohto zákona a jeho právomoci, ako hlavného služobného úradu, sú dané práve týmto všeobecne záväzným právnym predpisom. Preto je jeho postavenie potrebné v kontexte danej právnej veci vnímať z rôznych aspektov pohľadu vo vzťahu k jeho kompetenciám vyplývajúcim z uvádzaných všeobecne záväzných právnych predpisov, a teda aj vo vzťahu k navrhovateľom dožadovaným a navrhovaným neodkladným opatreniam. Ku príkladu žalovaný uvádza, že nie je oprávnený uložiť navrhovateľovi disciplinárne opatrenie, nakoľko takáto (disciplinárna) právomoc prináleží v zmysle § 137 zákona č. 281/2015 Z. z. výlučne príslušnému veliteľovi, a nie žalovanému. Prihliadnuc na vyššie uvádzané okolnosti preukazujúce neopodstatnenosť návrhu a odvolania navrhovateľa vo veci nariadenia neodkladného opatrenia, reflektujúc súčasne princíp právnej istoty spočívajúci v legitímnom očakávaní odporcu, že predmetná právna vec bude rozhodnutá spravodlivo, odporca žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a priznal mu náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 379, § 380, § 378 ods.1 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je podané dôvodne.

7. Podľa § 324 ods.1 C.s.p., pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

8. Podľa § 325 ods. 1, 2 písm. c/, d/ C.s.p., neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby nenakladala s určitými vecami alebo právami, aby niečo vykonala, niečoho sa zdržala alebo niečo znášala.

9. Podľa §329 ods. 1 C.s.p., súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania.

10. Podľa § 329 ods.2 C.s.p., pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

11. Z uvedených citovaných ustanovení vyplýva, že možnosť nariadenia neodkladného opatrenia je stanovená v prípade, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Pre aplikáciu tohto inštitútu sa však vždy vyžaduje naliehavosť neodkladnej úpravy, ktorá musí byť osvedčená. Pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia súd musí skúmať naplnenie formálnych a vecných predpokladov uvedených v ustanovení § 324 a nasl. C.s.p.. Na to, aby navrhovateľom (žalobcom) navrhované neodkladné opatrenie bolo úspešné, vyžaduje si to preukázanie

danosti hmotnoprávneho nároku (práva) medzi stranami sporu, ohľadne ktorého majú byť upravené ich pomery (tzv. osvedčenie nároku), a aby neboli vážnejšie pochybnosti o potrebe neodkladnej úpravy. Reálne vyhodnotenie potreby neodkladne upraviť pomery je otázkou voľnej úvahy súdu, ktorá však musí byť objektívne preskúmateľná na základe odôvodnenia rozhodnutia. Samotný nárok teda nemusí byť preukázaný nepochybne. Podmienkou pre nariadenie neodkladného opatrenia je súčasne osvedčenie, že bez okamžitej, i keď len dočasnej úpravy pomerov, by bolo právo niektorej zo strán sporu ohrozené. V každom prípade je potrebné, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť neodkladná ochrana, ako aj osvedčenie existencie nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy. Nariadenie neodkladného opatrenia z dôvodu obavy z budúceho výkonu súdneho rozhodnutia v prípade, ak doposiaľ nebolo vydané rozhodnutie vo veci samej, predstavuje celkom výnimočné opatrenie, ktoré musí byť odôvodnené mimoriadnymi okolnosťami prípadu, takže o to viac musia byť dané aspoň osvedčené skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu z ohrozenia výkonu pre navrhovateľa (žalobcom) priaznivého rozhodnutia ohľadne ním tvrdeného nároku, ktorý musí byť riadne osvedčený.

12. Pre rozhodnutie súdu o neodkladnom opatrení je rozhodujúci stav v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie, čo je skutkový a právny stav veci, v ktorej sa má rozhodovať o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Skutkový a právny stav veci sa posudzuje podľa náležitostí návrhu vyžadovaných v § 326 C.s.p.. Súd sa v rámci konania o nariadenie neodkladného opatrenia vyrovná len s tými okolnosťami, ktoré vyplývajú z návrhu a z použiteľného, spravidla hmotného práva, čo súvisí aj s tým, že účastníci (strany) nemusia byť vypočutí a súd nie je povinný vykonávať žiadne iné dokazovanie. Význam toho, že pre rozhodnutie súdu o neodkladnom opatrení je rozhodujúci stav v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie, je podstatný v prípade odvolania proti uzneseniu, ktorým sa rozhodlo o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Odvolací súd za základ svojho rozhodnutia vezme len skutkový stav a právne posúdenie, ktoré tu bolo v čase rozhodovania súdu prvej inštancie a nemôže prihliadnuť na zmeny právneho stavu veci.

13. Odvolací súd zdôrazňuje, že úspech strany, ktorá sa domáha nariadenia neodkladného opatrenia, vyžaduje preukázanie danosti hmotnoprávneho nároku (práva) medzi sporovými stranami, ohľadne ktorého majú byť upravené ich pomery (tzv. osvedčenie nároku) a súčasne vyžaduje, aby neboli vážnejšie pochybnosti o potrebe neodkladnej (dočasnej) úpravy. Samotný nárok teda nemusí byť preukázaný nepochybne. Podmienkou pre nariadenie neodkladného opatrenia je súčasne osvedčenie, že bez okamžitej úpravy pomerov, by bolo právo niektorej zo strán ohrozené. Z charakteru neodkladného opatrenia vyplýva, že pred jeho nariadením súd nemusí zisťovať všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie meritórneho rozhodnutia, čo ale neoslabuje potrebu osvedčenia aspoň základných skutočností potrebných pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť neodkladná ochrana, ako aj osvedčenie potreby bezodkladnej úpravy pomerov.

14. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia žiada uložiť odporcovi: 1. „Zákaz vyžadovať od navrhovateľa podrobenie sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19“, 2. „Zákaz vydať akt prikazujúci navrhovateľovi podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19“, 3. „Zákaz vyžadovať od navrhovateľa preukázanie sa dokladom o podrobení sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19“, 4. „Povinnosť zdržať sa uloženia sankcie voči navrhovateľovi z dôvodu nepodrobenia sa navrhovateľa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19“, 5. „Zákaz diskriminovať navrhovateľa z dôvodu nepodrobenia sa navrhovateľa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19“. Neodkladnosť úprava pomerov navrhovateľ odvodzoval od toho, že zo strany štátu nie je dôvodné pristúpiť k sankcionovaniu týchto osôb v prípade, ak sa odmietnu podrobiť povinnému očkovaniu, a takýto postup štátu by predstavoval diskriminačné, a teda protiprávne konanie v rozpore s platným právom Európskej Únie, ktorým je Slovenská republika viazaná.

15. Vo vzťahu k námietke odvolateľa, že prvoinštančný súd mal navrhovateľa vyzvať na doplnenie dôkazov, ktorých vykonanie je podľa súdu nevyhnutné pre nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia, čím odôvodňoval naplnenie odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., odvolací súd uvádza. Postup podľa § 129 C.s.p. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-160/2015>> prichádza do úvahy vtedy, ak ide o podanie vo veci samej, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné, či nezrozumiteľné, takýto postup je odôvodnený iba za splnenia podmienok, že pre daný nedostatok žaloby nemožno v konaní pokračovať. V posudzovanej veci však návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia netrpel takýmito nedostatkami,

ktoré by bránili súdu prvej inštancie v konaní pokračovať, preto nebol daný dôvod na postup podľa § 129 C.s.p.. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-160/2015>> Pokiaľ navrhovateľ neuviedol dostatočné skutkové tvrdenia, či nepredložil dostatočné dôkazy odôvodňujúce jeho návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, môže sa to premietnuť jedine v neunesení dôkazného bremena a následnom zamietnutí žaloby, nie je však v dôvodnosti postup podľa § 129 C.s.p.. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-160/2015>> Dôvodom na odmietnutie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, by v súlade s ust. § 327 C.s.p. bola skutočnosť, kedy by návrh na nariadenie neodkladného opatrenia neobsahoval predpísané náležitosti alebo je nezrozumiteľný, alebo neurčitý, súd taký návrh odmietne, ak ide o také vady, ktoré bránia pokračovaniu v konaní; ustanovenia o odstraňovaní väd podania sa nepoužijú. Zatiaľ čo nedostatočný opis rozhodujúcich skutočností ani absencia opisu skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku ako i absencia označenia dôkazov alebo listín, ktorí mal navrhovateľ k návrhu pripojiť, sú dôvodom na zamietnutie návrhu. Ust. § 326 C.s.p. uvádza, že v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri podľa § 132 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20220717>> uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha. Pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa riadne dokazovanie nevykonáva, preto je povinnosťou navrhovateľa k návrhu pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva. I z obsahu podaného odvolania vyplýva, že navrhovateľ nedisponuje žiadnym dôkazom preukazujúcim skutočnosť, ktoré súd považuje za nevyhnutné pre nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia, čo len umocňuje správnosť postupu súdu prvej inštancie. Pričom navrhovateľ sám pripustil, že ani samotný odporca nemusí disponovať dôkazom, v zmysle ktorého je navrhovateľ povinný podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, resp. dôkazom, v zmysle ktorého sa majú opatrenia Vedúceho hygienika a na nich nadväzujúce nariadenia Náčelníka Generálneho štábu, vzťahovať priamo na osobu navrhovateľa. Vychádzajúc z toho, že pre rozhodnutie súdu o neodkladnom opatrení je rozhodujúci stav v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd za základ svojho rozhodnutia vezme len skutkový stav a právne posúdenie, ktoré tu bolo v čase rozhodovania súdu prvej inštancie a nemôže prihliadnuť na zmeny právneho stavu veci, preto návrh navrhovateľa, aby prvoinštančný súd alternatívne odvolací súd vyžiadal od odporcu okrem vyššie uvedených dôkazov alternatívne aj písomné vyhlásenie odporcu, v zmysle ktorého sa predmetné predpisy na navrhovateľa aktuálne vzťahujú alebo nevzťahujú, posúdil odvolací súd ako nedôvodné.

16. Vo vzťahu k námietkam odvolateľa, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) C.s.p.), odvolací súd uvádza, že i keď súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia doslovne v osobitnom bode nevymenoval všetky navrhovateľom predložené dôkazy, z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejším, že sa s týmito dôkazmi vysporiadal a vzhliadol na ne pri posudzovaní návrhu navrhovateľa. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením navrhovateľa, že dostatočným spôsobom preukázal potrebu bezodkladne upraviť pomery prostredníctvom nariadenia navrhovaného neodkladného opatrenia. Tvrdenie navrhovateľa, že je vysoko pravdepodobné, že za účelom realizácie opatrení Vedúceho hygienika Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. VÚHE-30-117/2021, č. VÚHE-30-224/2021 a č. VÚHE-30- 230/2021, a Nariadenia Náčelníka Generálneho štábu č. SBSP-121/2021, v znení jeho doplnkov, bude veliteľ navrhovateľa aj naďalej vyvíjať snahu o zabezpečenie, aby sa navrhovateľ podrobil očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 v lehote určenej predmetnými dokumentmi, v návrhu navrhovateľ neosvedčil. Vychádzajúc z obsahu Nariadenia uložiť profesionálnemu vojakovi disciplinárne opatrenie podľa ust. § 139 ods. 1 písm. b) zákona č. 281/2015 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov so všetkými dôsledkami možno len v prípade nesplnenia povinnosti vyplývajúcej z Nariadenia NGŠ ŠbSp-121/2021 a jeho dodatkov ani v dodatočnej lehote 60 dní odo opätovného oboznámenia sa s Nariadením. Nakoľko však navrhovateľ ani nepreukázal, že bol oboznámený s Nariadením, jeho tvrdenie, že jeho veliteľ bude vyvíjať snahu o zabezpečenie, aby sa podrobil očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, možno považovať za predčasné. Zákon č. 281/2015 Z.z. presne stanovuje, že disciplinárnym previnením je len to zavinené porušenie alebo nesplnenie základných povinností veliteľa alebo profesionálneho vojaka alebo zavinené porušenie zákazov alebo obmedzení profesionálneho vojaka, ktoré nie je trestným činom alebo priestupkom (§ 138 ods. 2 zákona č. 281/2015 Z.z.). V súlade s ust. § 137 ods. 1 zákona č. 281/2015 Z.z. profesionálny vojak podlieha disciplinárnej právomoci, ktorú voči nemu má veliteľ, pričom disciplinárne konanie je upravené v ust. § 141 a nasl. zákona č. 281/2015 Z.z., ktorým sa realizuje nadriadenosť veliteľa k profesionálnemu vojakovi na mocenskej

úrovni (t.j. na úrovni orgánu verejnej moci), výsledkom ktorého môže byť uloženie disciplinárneho opatrenia, proti ktorému môže profesionálny vojak podať odvolanie, resp. proti rozhodnutiu odvolacieho orgánu o odvolaní správnu žalobu (viď napr. uznesenie ÚS SR IV. ÚS 176/2011-19). Preto i tvrdenie navrhovateľa, že ak sa v lehote určenej predmetnými dokumentmi nepodrobí očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, veliteľ navrhovateľa pristúpi k uloženiu disciplinárneho opatrenia voči navrhovateľovi v podobe písomného pokarhania v zmysle ustanovenia § 139 ods. 1 písm. a) zákona č. 281/2015 Z. z. a v prípade, ak navrhovateľ nesplní predmetnú povinnosť ani v dodatočnej lehote, veliteľ navrhovateľa pristúpi k uloženiu disciplinárneho opatrenia voči navrhovateľovi v podobe zníženia služobného platu navrhovateľovi až o 15% najdlhšie na šesť mesiacov formou zrážok zo služobného platu, ktorý bol navrhovateľovi priznaný ku dňu, v ktorom sa mal dopustiť disciplinárneho previnenia, v zmysle ustanovenia § 139 ods. 1 písm. b) zákona č. 281/2015 Z. z., alternatívne veliteľ navrhovateľa prepustí navrhovateľa v zmysle ustanovenia § 83 ods. 5 písm. d) zákona č. 281/2015 Z. z., nie je osvedčené.

17. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) C.s.p. (zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené) je daný vtedy, ak vo svetle nových skutočností alebo dôkazov, ktoré účastník uplatnil v súlade s § 366 písm. d) C.s.p. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-160/2015>>, nemôže obstať súdom zistený skutkový stav. Ide najmä o skutočnosti a dôkazy, ktoré nastali (vznikli) po vyhlásení (vydaní) rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto skutočnosti a dôkazy, ktoré tu boli v konaní pred súdom prvej inštancie a účastník ich neuplatnil (hoci len preto, že o nich nevedel), nemôžu byť v sporovom konaní odvolacím dôvodom. Predpokladá sa, že účastníkom uplatnené skutočnosti a dôkazy sú nové (v porovnaní s tým, aké tu boli v konaní pred súdom prvej inštancie) a v danej veci sú právne významné. V danom prípade navrhovateľ argumentoval tým, že dôkazné bremeno preukazujúce jeho povinnosť podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 svedčí odporcovi, preto mal súd prvej inštancie z vlastnej iniciatívy zisťovať skutočný stav. Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že navrhovateľ v samotnom návrhu zo dňa 25.01.2022 uviedol, že nie je v zmysle opatrení Vedúceho hygienika a na nich nadväzujúcich nariadení Náčelníka Generálneho štábu povinný podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, a tak ako uviedol i v podanom odvolaní, preto sa zámerne nevyjadril k otázke, či sa predmetné predpisy vzťahujú aj na neho. Vo vzťahu k navrhovateľom predloženým dôkazom v odvolacom konaní, a to upovedomeniam o začatí disciplinárneho konania voči iným profesionálnym vojakom, odvolací súd dáva do pozornosti, že navrhovateľ v návrhu netvrdil a ani neosvedčil, že by sám patril medzi subjekty vymedzené článkom 4.1 písm. b) až d) nariadenia náčelníka GŠ OS SR, čím by osvedčil dôvodnosť ním požadovanej bezodkladnej úpravy pomerov a tým i príslušnosť k tým profesionálnym vojakom, voči ktorým podľa jeho tvrdení v podanom odvolaní boli začaté disciplinárne konania. Vzhľadom na to, že navrhovateľ v návrhu tvrdil, že je nositeľom tvrdeného hmotného práva a ako nositeľa ním tvrdenej povinnosti označil osobu odporcu, osvedčovanie uvedených skutočností nemožno nahradiť s poukazom na to, že vo vzťahu k iným profesionálnym vojakom boli začaté disciplinárne konania.

18. Navyiac podľa názoru odvolacieho súdu vynucovanie splnenia povinností profesionálneho vojaka (dodržiavať nariadenia veliteľa ako súčasť dodržiavania služobnej disciplíny a podrobiť sa povinnému očkovaniu podľa ust. § 134 ods. 1 písm. a) a p) bodu 2 zákona č. 281/2015 Z.z.), vo vzťahu ku ktorým osobitný zákon stanovuje spôsoby a zákonom predpokladaný postup ochrany práv, nepredstavuje porušovanie zásady rovnakého zaobchádzania. Poskytnutie súdnej ochrany nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia (t.j. uloženia zákazu vyžadovať podrobenie sa očkovaniu, zákazu vydania aktu prikazujúceho očkovanie, zákazu vyžadovať preukázanie sa dokladom o podrobení sa očkovaniu, povinnosti zdržať sa uloženia sankcií a uloženia zákazu diskriminácie z dôvodu nepodrobenia sa očkovaniu) nespadá pod oblasť právnych vzťahov, ktorým je možné poskytnúť ochranu neodkladným opatrením. S ohľadom na špecifický charakter služobného pomeru profesionálnych vojakov by nariadenie neodkladného opatrenia predstavovalo neprípustný zásah, bolo by popretím osobitného verejnoprávneho charakteru služobného pomeru profesionálneho vojaka, v rámci ktorého má veliteľ zákonom zverenú oprávnenie na vydanie nariadenia, pokynu, príkazu alebo rozkazu profesionálnemu vojakovi (ktorým sa podľa § 7 zákona č. 321/2002 Z.z. realizujú a zabezpečujú plnenia úloh ozbrojených síl SR), a to aj s poukazom na zákonom zverenú disciplinárnu právomoc voči profesionálnemu vojakovi. Zákon č. 281/2015 Z.z. v prípade nesúhlasu profesionálneho vojaka s nariadeniami veliteľa predpokladá spôsob ochrany jeho práv (viď ods. 37 vyššie), ktorý môže vyústiť do disciplinárneho konania v rámci realizácie disciplinárneho oprávnenia veliteľa (v ktorom je veliteľ povinný zistiť objektívny skutkový stav, umožniť profesionálnemu vojakovi sa vyjadriť a navrhnuť dôkazy, prihliadnuť na povahu previnenia,

okolnosti, za ktorých bolo spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a doterajší postoj profesionálneho vojaka), resp. až do poskytnutia súdnej ochrany v rámci správneho súdnictva.

19. Vo vzťahu k odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p., odvolací súd uvádza. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. písm. f) Civilného sporového poriadku je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia odvolací súd nezistil naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu.

20. Vo vzťahu k námietkam odvolateľa, že prvoinštančný súd sa v napadnutom uznesení nevyjadril k zásadnej otázke, ktorou je existencia povinnosti profesionálnych vojakov (nie len navrhovateľa) podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, odvolací súd uvádza. V danom prípade prvoinštančný súd posudzujúc návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia skúmal naplnenie zákonných podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia. Neodkladné opatrenie je svojou povahou zjednodušeným a zrýchleným konaním, kedy sa riadne dokazovanie nevykonáva a pri rozhodovaní súd vychádza len z návrhu a z osvedčených skutočností. V danom prípade prvoinštančný súd neprejednával spor predmetom ktorého bolo porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, a nakoľko nezistil splnenie zákonných podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia ani nebolo dôvodným osobitne reagovať na tvrdenie navrhovateľa týkajúce sa ním tvrdeného diskriminačného konaniu štátu. Navrhovateľ ani neopísal žiadne také skutkové okolnosti, ktoré by vo vzťahu k jeho osobe vymedzovali diskrimináciu a z jeho tvrdení nevyplývalo žiadne diskriminačné konanie alebo opomenutie, na základe ktorého by sa mohol navrhovateľ v zmysle ust. § 4 ods. 4 zákona č. 281/2015 Z.z. domáhať ochrany porušeného alebo ohrozeného práva. Námietky navrhovateľa, že pri antidiskriminačných sporoch sa uplatňuje tzv. vyšetrovací (alebo aj inak vyhľadávací) princíp, v zmysle ktorého má súd v konaní postupovať aj z vlastnej iniciatívy tak, aby čo možno najlepšie zistil (objasnil) skutočný (nie skutkový) stav veci v súlade s princípom materiálnej pravdy, je potrebné vnímať v súvislosti s tým, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia nebol podaný spolu s návrhom na začatie konania, preto bol postup prvoinštančného súdu v konaní o návrhu správny.

21. V podanom odvolaní odvolateľ uplatnil aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. (napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.) Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Odvolateľ namietal, že prvoinštančný súd nepostupoval správne, keď vec postúpil Okresnému súdu Bratislava III, namiesto toho, aby o návrhu rozhodoval sám. Z obsahu spisu má odvolací súd za to, že postup Okresného súdu Malacky, ktorý po doručení návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia majú pochybnosti o tom, či je v konaní kauzálny príslušným na konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vec postúpil na rozhodnutie Okresnému súdu Bratislava III, je plne súladným s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd skúma aj bez námietky svoju vecnú príslušnosť, kauzálnu príslušnosť a príslušnosť počas celého konania a nie je potrebné, aby strana sporu vzniesla námietku vecnej nepríslušnosti. Krajský súd v Bratislave uznesením zo 22.02.2022 č.k. 4NcC/3/2022-227 rozhodol, že nesúhlas OS BA III s postúpením veci je nedôvodným a na rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je kauzálny príslušný OS Malacky. Skutočnosť, že Okresný súd Malacky sa

po doručení návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia domnieval, že nie je vecne príslušný vec prejednať, nemala vplyv na rozhodnutie prvoinštančného súdu vo veci. Vo vzťahu k tvrdeniu odvolateľa, že postupom súdu prvej inštancie, ktorý postúpil vec inému súdu, došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že podľa ust. § 62 a nasl. Zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v prípade, ak má účastník konania za to, že došlo k porušeniu jeho práv na prerokovanie veci bez zbytočných odkladov, môže podať sťažnosť, ktorú vybavuje predseda príslušného súdu, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia má tak odvolací súd za to, že súd prvej inštancie na základe správne zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, preto odvolateľom citovaný odvolací dôvod nebol naplnený.

22. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľa odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu odvolateľa odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

23. Na základe uvedeného sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie), ako vecne správne podľa § 387 ods. 2 C.s.p. potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení § 262 ods. 1 C.s.p. a § 378 ods. 1 C.s.p. . majú za to, že odporca ako úspešná strana má nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania proti navrhovateľovi. S tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).